

[Askjær Jørgensen]

vikle gælden det første par år. Hermed siger hr. Ellemann-Jensen, at højrentesituationen skal fortsætte nogle år endnu. Det kan vi ikke acceptere i fremskridtspartiet.

Z-planen er en arbejdervenlig plan, for det er planen, der skaber et samfund med stor efterspørgsel på arbejdskraft, hvor det er således, at virksomhederne kan se deres fordele ved at skabe menneskevenlige arbejdsmiljøer for at tiltrække de dygtige medarbejdere og for i det hele taget at skaffe arbejdskraft. Det bør naturligvis være således i et velfærdssamfund, at der er rigeligt med job, og det skal være job med meningsfyldt arbejde på gode og sikre arbejdspladser. Virkelig gode arbejdspladser skabes ikke gennem tvang og restriktioner. Nej, de skabes ved, at det er attraktivt og profitgivende at etablere gode og menneskevenlige arbejdspladser.

Jeg opfordrer folketingspartier til at slutte op om Z-planen. Man har nu brugt masser af tid her i salen på at diskutere regeringens politik. Vi får at vide, at fremskridtspartiets politik er mirakelkure osv. Ja men tag da og erkend, at regeringen selv har bevist, at den politik, socialdemokratiet står som eksponent for, kun gør situationen værre og værre!

Vi kan ikke være bekendt over for kommende generationer, at Danmarks frihed skal være pantsat rundt omkring i bankerne i Japan, hos oliesheikerne, i Tyskland og rundt omkring, hvor finansminister Heinesen har undertegnet de enorme gældsforpligtelser på kommende generationers vegne.

Hvis vi skal give optimisme tilbage til den danske befolkning, må vi gå ud og fortælle, at Danmarks problemer kan løses, men kun kan løses ved, at vi yder noget mere. Hvis man vil sætte arbejdstiden ned, hvis man vil fordyre bruttoprisen på arbejdskraften, fortsætter vi ødelæggelsen af vort samfund. Hvis vi alle sammen vil have fremgang, skal vi bestille noget mere med en mindre bruttopris på arbejdskraft, men med en højere realløn. Det skal først og fremmest nås ved, at man fjerner skatterne og gør danske varer billigere.

Ellemann-Jensen (V):

Fremtiden er ikke, hvad den har været, især ikke den økonomiske fremtid. Det fremgik jo klart af februarrapporten fra regeringens

økonomiske sekretariat, og det er fremgået af finansministerens redegørelse her i dag. Både udefra og indefra ser vi mulighederne for at genskabe balancen i dansk økonomi blive forringet, og som finansministeren understregede: det eneste, vi kan gøre noget ved, er de indefra kommende påvirkninger.

Det vigtigste mål for regeringens politik bør være at sikre grundlaget for en varig forbedring af beskæftigelsen og dermed af det stabile danske velstandsdemokrati. Det at få et sådant sikkert grundlag forudsætter, at vi bringer låntagningen i udlandet til ophør, og det er jo også netop, hvad regeringens erklærede politik går ud på. Regeringens mål er en fortsat nedbringelse af underskuddet på betalingsbalancens løbende poster i år og i de kommende år, men det er nok værd at nævne, at det i gunstigste fald indebærer, at Danmarks samlede nettogæld til udlandet når op på mellem 80 og 90 mia kr., før vi helt kan standse låntagningen.

I dag har vores gæld vel passeret de 60 mia kr., men hvad siger det så egentlig den enkelte dansker? Nu har vi jo i årevis hørt på, at den fortsatte låntagning vil udhule vores velstand, og i stedet for er alle blevet i stand til at sætte levestandarden i vejret år for år. At vi så samtidig har mistet handlefrihed i den økonomiske politik, og at det mest føleligt kan aflæses på vores nuværende høje renteniveau, føles vel af det enkelte menneske, den enkelte dansker, ikke som noget, der har direkte forbindelse med denne abstrakte gæld til udlandet. Det er vel derfor, vi stadig hører snak om, at velstanden og levestandarden skal vokse videre, som om intet var hændt, at snart den ene gruppe, snart den anden gruppe har krav at stille til samfundet, krav om at få kompensation for efterslæb, krav om ikke bare en sikring af levestandarden, men også om fortsatte forbedringer.

Den rapport, vi har fået fra det økonomiske sekretariat, og som er en del af baggrunden for forespørgslen her i dag, understreger, hvor alvorlige problemer der bliver skabt af rentebyrden fra udlandsgælden, og rapporten understreger også, hvor uhyre vanskeligt det er at nedbringe underskuddet og dermed rentebyrdens vækst på grund af de mange vækstfaktorer, vi finder i vores økonomi. De mest alvorlige er den fortsatte store tilgang til arbejdsmarkedet, et løndannelsessystem,